

Przypisy w systemie harvardzkim dla Oficyny SGH: Kwartalnik Studia z Polityki Publicznej

Wprowadzenie dla autorów

- określa się je jako tzw. odsyłacze alfabetyczne lub odwołania do literatury w systemie „autor-data wydania”,

- polegają na powoływaniu się na dane źródło **bezpośrednio** w tekście pracy, bez podawania jego pełnego opisu bibliograficznego w dolnej części strony,

- dokładne i pełne opisy bibliograficzne wykorzystanych źródeł umieszcza się tylko w bibliografii załącznikowej na końcu pracy,

- przypisy umieszcza się bezpośrednio po cytacie lub w innym miejscu wymagającym wskazania źródeł w formie **skrótowej informacji bibliograficznej**: w nawiasach okrągłych podaje się nazwisko autora (ewentualnie współautorów) lub skrótu tytułu źródła (w przypadku prac zbiorowych bez podanego redaktora), daty wydania lub/oraz numerów stron, na które powołuje się autor pracy, np.

Mimo optymizmu rządu wydaje się, że poparcie dla reformy rządu systematycznie maleje (Kowalski, 1999).

- sposób podawania danych bibliograficznych w odsyłaczu zależy od kontekstu: jeżeli, ze zdania /akapitu, po którym należałoby umieścić odsyłacz jasno wynika, na czyje dzieło następuje powołanie (a w tekście pojawia się nazwisko autora), wystarczy ograniczyć zawartość odsyłacza do roku publikacji lub/oraz numeru strony, np.

Według Beckera (1990), w teorii ekonomicznej ważna jest racjonalność odnosząca się do całego rynku, a nie do poszczególnych gospodarstw domowych. Model Winstona (1990) nie wyjaśnia także, kiedy i dlaczego pojawiają się krótkoterminowe preferencje.

Zasady tworzenia:

1. Odsyłacz do literatury powinien zawierać następujące elementy:
nazwisko autora, rok wydania publikacji, strona/strony

2. Autorzy publikacji – można spotkać się z następującymi sytuacjami:

- jeżeli dana publikacja ma dwóch autorów, podaje się oba nazwiska, łącząc je spójnikiem „ i ”,

np. (Kowalski i Nowak, 1994)

- podobnie można postąpić w przypadku trzech autorów, przy czym spójnik „ i ” stawia się przed ostatnim nazwiskiem,

np. (Malinowski, Kowalski i Nowak, 1971)

- jeśli autorów jest więcej niż trzech, podaje się tylko pierwszego z nich z dodatkiem skrótu „ et al. ” (Smith et al., 2003)

- jeżeli kilka wykorzystywanych w pracy dokumentów ma autorów o tym samym nazwisku i ten sam rok wydania, wówczas rozróżnia się je za pomocą pierwszych liter imion autorów, np.

(Nowak A., 2003; Nowak W., 2003)

- gdy powołujemy się na kilka publikacji jednego autora opublikowanych w tym samym roku, po dacie należy dodać (bez spacji) kolejne małe litery, np.

(Nowak 1991a, 1991b, 1991c)

oznaczenia te powtarza się wówczas w bibliografii zamieszczonej po tekście głównym,

- jeśli dokonujemy bezpośredniego cytatu z cudzej pracy, powinien on być dokładnie oznaczony za pomocą cudzysłowu i kursywy, w takim przypadku należy także wskazać numer strony, z której pochodzi cytowany tekst, np.

(...) nawet bardzo impulsywni kupujący nie kupują „na każde zawołanie swoich impulsów” (Rook i Fisher, 1995: 306).

- numer strony można wskazywać także wtedy, gdy nie dokonujemy bezpośredniego cytatu, a jedynie własnymi słowami opisujemy myśl autora, jednak nie jest to konieczne,

- jeśli powołujemy się na pozycję, której co prawda nie czytaliśmy, ale która była zacytowana w innej, czytanej przez nas publikacji, nie można powoływać się na tego pierwszego autora, a jedynie na autora publikacji, którą mamy; wskazujemy na ten fakt następująco:

Według Shapiro (cyt. za: Bellenger, Robertson i Hirschman, 1978, s.15) „nie ma czegoś takiego jak grupa produktów impulsywnych, bo praktycznie każda rzecz może być kiedyś przedmiotem impulsywnego zakupu dla określonego konsumenta”.

- przyjmuje się również zasadę, iż kilka publikacji cytowanych razem (w jednym nawiasie) szereguje się w kolejności chronologicznej, a nie według alfabetu np.

(Nowak, 1973; Malinowski, 1980; Kowalski, 1999)

Wyjątek stanowi sytuacja, gdy zachodzi potrzeba powołania się na prace kilku autorów pochodzące z różnych lat, aby uniknąć konieczności powtarzania w nawiasie tego samego nazwiska z kolejnymi datami, szereguje się prace chronologicznie w obrębie poszczególnych autorów, np.

(Nowak, 1973, 1992, 2001; Kowalski, 1978, 1999; Malinowski, 1980)

- jeśli powołujemy się na opracowania i raporty przygotowane przez organizacje, instytucje itp. , które nie mają podanych autorów (lub redaktorów), wówczas zamiast autora podaje się nazwę tych organizacji, np.

(Główny Urząd Statystyczny, 2009) lub (GUS, 2009)

3. Interpunkcja – należy stosować następujące konwencje użycia znaków interpunkcyjnych:

- dane bibliograficzne powoływanych publikacji umieszczamy w nawiasach okrągłych, np.
(1984)

- po nazwisku stawiamy przecinek, np. (Kowalski, 1984)
- po roku, a przed numerem strony przywoływanego dokumentu stawiamy dwukropek, np. (Malinowski, 1973: 56)
- dane bibliograficzne kilku omawianych na raz publikacji oddzielamy średnikami np. (Malinowski, 1983; Kowalski, 1984)

(źródło: Biblioteka Główna UAM,
http://www.biblioteka.ue.poznan.pl/index.php?go=przypisy_w_systemie_harvardzkim,
dostęp 25.03.2018 r.)